

Fra LaRouche-bevægelsen 30. nov. 2014: Menneskeheden har kun valget mellem to alternativer

Følgende kommentar fra Lyndon LaRouche under diskussioner med medarbejdere i går sætter på en skarp og kortfattet måde fokus på den strategiske situation og vores opgave:

»Vi må foretage et spring, og det er en kendsgerning. Men det er en kendsgerning, som ikke står klart for en masse overfladiske mennesker, der går barfodet rundt på lavt vand. Og det er, at det hidtidige, internationale system er døende, og der er kun to alternativer: generel atomkrig, eller også en form for forening blandt nationer, som vi ser det i BRIKS og lignende fora. Med andre ord, så er den eneste måde, hvorpå man kan bevare samfundet på globalt plan, er, at det netop er på globalt plan. Hvilket betyder, at man må være dedikeret den kendsgerning, at alle nationer arbejder på en måde meget lig den, hvorpå Rusland og Kina arbejder. Man kan på den russisk-kinesiske alliance måle, hvordan realiteten bliver, og vi er kun et klik fra det resultat.

Med andre ord, [står det klart,] hvis man er mentalt sund og rask: USA, befolkningen i USA, er bankerot, Canada er bakerot, de europæiske nationer, de vesteuropæiske nationer, er bankerot, de er alle sammen bankerot! Og, som den hidtidige form for nationer, kommer de aldrig ud af denne bankerot.

Det, der kommer til at ske, er, at man vil få en form for system som det, BRIKS repræsenterer. Man har et globalt system, med et system for hele verden. Dette verdenssystem

vil, med hensyn til sprog og så videre, til dels udvise forskelligartethed. Men den hensigt, som skal opnås, som er, hvad der må opnås, vil føre til større og større forening. Det er, hvad der sker; man kan se denne tendens i Sydamerika nu. Den er langt stærkere der end andre steder. Det, der sker med Rusland og Kina, den russisk-kinesiske relation, er typisk for dette.

Det nuværende system, som tåbelige amerikanere stadig tror på, er døende og venter blot på at blive fejet af bordet.

Vi er på vej ind i et nyt system, hvor menneskeheden vil blive til et forenet system, forenet gennem praksis, ved hjælp af en praksis, som vil afstedkomme dette. Der vil være en skillelinje, hvor der skelnes klart. Der vil stadig være kulturer, nationale kulturer, som kan være unikke og have deres egne, unikke karaktertræk; men de vil alle være en del af den samme form for udvikling, som er i færd med at finde sin generelle forening. Der står vi nu.

Og dernæst, det vi gør i New York, og det vi gjorde i går aftes med New York, og med forberedelserne til det, går direkte i den retning. Det må vi blive ved med – det er, hvad der foregår. Det er ikke først det ene, og dernæst noget andet. Nu siger vi, at vi går mod et nyt system. For vi må have et tæt samarbejde med vores allierede, Kina, og med andre nationer, som, i princippet, i deres hensigt, er nære allierede. Vi vil gradvist finde en større og større overensstemmelse, mere og mere integration baseret på søgen efter at virkeliggøre nødvendige revolutioner i praktisk fremgangsmåde.

Og vi vil alle blive forenet i Kepler!«

Fra LaRouche-bevægelsen 28. nov. 2014: Obama holder konstant foden på speederen i atomar dødsførsel med Rusland

27. nov. 2014 – Alle erfarne personer, der har deltaget i strategisk beslutningstagning på højt niveau (selv Henry Kissinger, på sin egen måde), ved, at Lyndon LaRouche har ret, når han insisterer på, at Obama leger »hvem er bange« med atomvåben (eng.: »chicken«; den leg, hvor to bilister i høj fart kører mod hinanden på den hvide linje mellem to kørebaner – og den, der først viger fra et frontalt sammenstød, har tabt). Dette er præcist, hvad præsident John Kennedy, der handlede i modstrid med de fleste af sine rådgivere, skarpt nægtede at gøre under den cubanske missilkrise i oktober 1962.

Den tidligere officer i MI6, Alistair Crooke, skrev f.eks. den 14. nov. i sin »Weekly Comment« på sin webside, »Conflicts Forum«, at

»den erfarne kommentator af amerikansk udenrigspolitik, William Polk, som i sin tid var medlem af det tre mand store Crisis Management Team under dødvandet mellem præsident Kennedy og Krustjov under cubakrisen, advarer skarpt om, at vi har kurs mod endnu et sådant farefuldt (endda apokalyptisk) øjeblik med spændinger, der kommer op i højere gear – helt op til reel krig«.

Efter at trække linjerne i Polks argument op, konkluderer Crooke:

»Det, der er så slående ved Polks redegørelse for 'lektier, vi ikke har lært' er, at en meget erfaren russisk embedsmand

netop havde fortalt os nøjagtig det samme (hvordan vi synes at gentage det samme, farlige mønster, som førte til den cubanske missilkrise).«

Den 22. november sagde den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov, der i 42 år har været diplomat, først for Sovjetunionen og dernæst for Rusland, til Rådet for Udenrigs- og Forsvarspolitik i Moskva, at

»de gik hele vejen i Ukraine og støttede ekstremister og opgav derved deres egen politik med demokratiske regimeskift. Det, der kom ud af det, var et forsøg på at lege 'hvem er bange' med Rusland, for at se, hvem der først blinker. Som tyranner siger, så ville de have Rusland til at 'tabe modet' – blive 'kylling' (jeg kan ikke finde et bedre ord for det), for at tvinge os til at sluge ydmygelsen af russere og russisktalende indfødte i Ukraine.«

Forsvarsminister Chuck Hagels opposition, på linje med generalstabschefernes opposition, mod Obamas fremstød mod apokalypsen, var et spørgsmål, måske det vigtigste, i Obamas fyring af Hagel den 24. nov. Hagel havde

»sagt, at USA måtte finde en måde at nedtrappe spændingerne med Rusland«,

rapporterede Wall Street-avisen dagen efter. Og Kinas Forsvarsministerium roste Hagel efter dennes fyring, for at have fremmet direkte udvekslinger mellem de to landes militær, som afværgede væbnede sammenstød mellem de to nationer.

Ukraine, det angivelige påskud til, at Obama har hastekurs mod krig med Rusland, er totalt bankerot og vil være nødsaget til at indgå en aftale med Rusland for at overleve. Ukraine kan ikke gøre andet, men Det britiske Imperium, som arbejder gennem deres redskab, Barack Obama, vil ikke tillade det. Og mens hele landet glider ud i sammenbrud, har nazisterne i Kiev afskåret pensionisterne i det sydøstlige Ukraine, sammen med livsnødvendige tjenesteydelser, samtidig med, at disse

livsnødvendige tjenesteydelser flimrer ustabil i hele Ukraine.

»Det, vi ser, er katastrofalt«, sagde Lyndon LaRouche. »Kendsgerningen er, at hvis de bruger tilstrækkelig magt, kan de slå næsten alle ihjel. Men bortset fra dette har de et problem. For sådan er verdenssituationen. Vi må følge dette nøje. Se, hvad vi kan finde ud af om det, for det giver ingen mening. Den blotte idé om en konflikt, som de stiller det op, giver ingen mening. Det ville kun være katastrofale forholdsregler; det er, hvad der synes at være overhængende.«

OPEC mødtes i Wien i dag og afviste krav fra medlemmet Venezuela om at skære produktionen ned for at støtte de katastrofalt lave oliepriser, sagde den saudiske olieminister. Efter mødet faldt Brent-priserne på råolie så meget som 8,4 % i London og forøgede derved dette års fald til 35 %, iflg. *Bloomberg*. »Det er interessant, ekstremt interessant«, sagde LaRouche. »For det er ikke naturligt.« Han støttede præsident Putins erklæring i et langt interview med *Itar-Tass* den 23. nov., hvor han sagde, at saudiernes geopolitiske handlinger, hvilket betyder handlinger rettet mod Rusland og muligvis Iran, er forklaringen på en del af olieprisernes nylige styrtdyk.

»Præcis«, sagde LaRouche. »Det er briterne. Det er britisk politik, hvilket er Obamas politik.«

Når vi overvejer, hvordan vi skal standse dette vanvid, mens der endnu er tid, må vi huske, at roden til den verdensomspændende LaRouche-bevægelse af i dag ligger i LaRouches voksende indflydelse med udgangspunkt i New York City, fra Manhattan, især fra slutningen af 1950'erne og op igennem 1960'erne. Fra New York City, som det virkelige centrum for det patriotiske USA.

»Dette var, og er fortsat, en afgørende situation«, sagde

LaRouche. »Man må se på sådanne ting for at kunne vurdere, hvad mulighederne virkelig er.«

Foto: Præsident Kennedy og Sovjetunionens leder Krustjov forud for Cubakrisen

Fra LaRouche-bevægelsen 26. nov. 2014: I 50 år har vi aldrig været nærmere en økonomisk renæssance – og aldrig nærmere en atomkrig

LaRouchePAC og EIR er i gang med en gennemgribende mobilisering for den »detaljerede plan for menneskehedens fremskridt over de næste 50-100 år«, EIR's Specialrapport med titlen: »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Denne løsning kan vække enhver tænkende borger til at se både den politik, nationer kan og må føre for at få en ny, økonomisk renæssance, og den eksistentielle trussel, de står overfor.

En katastrofal konfrontationskurs med krig med Rusland og Kina forfølges af Londons finansielle imperialister og deres devaluerede aktiv, præsident Barack Obamas Hvide Hus.

Du tror, det ikke vil ske? Den 24. nov. stemte tre nationer i

FN imod en russisk resolution, der fordømte forherligelse eller genoplivelse af nazisme. Disse tre nationer var USA, Ukraine og Canada – for, hævdede de tre, russerne, der mistede 20 millioner mennesker i kampen mod nazi-regimet, »mente det ikke«. Feje europæiske nationer under Londons EU-tommel »afstod« fra at stemme, og blev fordømt for det af Israels ambassadør. Men USA nægtede at modsætte sig genoplivelsen af nazisme i Europa – faktisk støttede de denne genoplivelse i Ukraine – med en politik, hvor de provokerer og modarbejder Putins Rusland på enhver tænkelig måde.

Den verdenskrig, som de truer med, behøver ikke finde sted. Det er muligt for det amerikanske civilsamfund at omforme historien; det har det gjort før.

Men frem til i dag har USA's befolkning intet gjort for deres egen skæbne. Deres repræsentanter ejes totalt af kampagnepenge fra Wall Street. De ser til, mens disse repræsentanter udfører handlinger, og undlader at udføre andre, som støt og roligt forarmer dem, og er vanærende for De forenede Stater.

Lyndon og Helga Zepp-LaRouche har den idé, at det er muligt at »vinde nationens sjæl ved at genskabe den«. Det vil kræve, at man forener de bedre engle i Amerika omkring et formål, der er bestemt til at være nationens historie, og dens få, virkeligt store præsidenter, der ofte blev myrdet, som det skete med JFK for 50 år siden, værdigt. Dette formål er en hengivenhed over for menneskehedens bedre, højere fremtid.

Dynamikken med BRIKS-nationernes alliance – der forfølger hver enkelt nations hurtige, økonomiske vækst, inklusive USA og de europæiske lande, med bestræbelserne på at opnå nye præstationer i rummet, med de fremskudte, videnskabelige grænser, med fusionskraft – er et sådant planlagt formål, hvis USA tilslutter sig.

Det betyder, at amerikanske borgere bogstavelig talt løfter deres nation ud af et kredsløb, der fører til en potentiel

atomkrig og civilisationens ødelæggelse, og op i et andet kredsløb, hvis formål er, at nationerne handler til fordel for fremskridt.

Som Lyndon LaRouche på det seneste så ofte har bemærket, så har den eksplosive reaktion på LaRouchePAC's og Schiller Instituttets organisering i New York City vist, at dette er muligt. Et eksempel var i sidste uge, da 175 faktiske og potentielle ledere kom sammen for at »ære JFK's og 11. september-ofrenes minde ved at genoplive Amerikas sjæl«. New York har, siger LaRouche, ofte optrådt som »nationens sjæl«. Som en smeltedigel for fremtidigt fremskridt er New York på enestående vis åben for en ny dynamisk kraft i verden – BRIKS-dynamikken.

Det er derfor flagskibet for at samle et nationalt lederskab for dette planlagte formål. EIR's internationale række af offentlige møder om Den Nye Silkevejsrapport har dette planlagte formål. Det alternativ, vi konfronteres med, er ikke en politik; det er krig.

**Fra LaRouche-bevægelsen 25.
nov. 2014:
Londons 'flugt fremad' ind i
krig med Rusland
– 'Manhattan-projektet' er**

nøglen til overlevelse

24. nov. 2014 – I sin indledning til LaRouchePAC Politiske Komites diskussion i dag bemærkede Lyndon LaRouche, at verden befinder sig på randen af skræmmende begivenheder, med én global magt, der søger en konfrontation med krig, og en anden, der mobiliserer for at forsvare sig mod denne trussel. Den faktor, der vil afgøre, hvilken vej denne konfrontation går, er USA – hvis præsidentskab nu kontrolleres af krigspartiet.

Denne kontrol er skrøbelig, idet en stor del af den amerikanske befolkning og det amerikanske lederskab ser en sindssyg præsident, der fører nationen mod ødelæggelse. Spørgsmålet er, om denne opposition kan bringe det positive alternativ til en atomar konfrontation frem til en position, hvor det har tilstrækkelig magt, i tide.

Nøglen til at mobilisere denne opposition, som LaRouche grundigt diskuterede ved samme begivenhed i den Politiske Komite, er LaRouche-bevægelsens »Manhattan Projekt«. Han udtrykte det således:

»Det, der foregår på Manhattan og i vores organisering på Manhattan, som nu har stået på i flere uger, er typisk for den måde, hvorpå den amerikanske befolkning kan komme fri af det mudder, som de fleste af dem sidder fast i ...«

»Jeg mener, at det, vi skal gøre, er at tage erfaringen fra New York City sådan, som vi har oplevet det på det seneste, som en slags eksperimentel operation og blive klar over, at det er et eksempel på, hvad vi må gøre med hensyn til de ting, vi diskuterer her, for at definere konceptet for, hvordan vi kan bruge USA's økonomi, de virkelige fakta, for at indse ... hvad det er for skridt, vi tager, og i hvilken retning, for radikalt at ændre det her, så det gamle, slidsomme arbejde og den gamle degenererede tilstand, osv., ikke længere kontrollerer os. For vi befinder os på randen –

hvis vi bare ligesom fortsætter, bare glider med og lader strømmen føre os – så vil vi alle sammen være temmelig døde! Civilisationen vil dø ... «

»Uden at bruge Manhattan-faktoren, New York City-området, og bruge det til at sige, ja, det {er} og {var} centrum i USA mht. politik i USA's historie. Der var andre vigtige steder. Men uden Manhattan var der ikke noget, der holdt dem sammen. Og det var tilfældet, lige fra vores mest berømte statsmand, Alexander Hamilton.«

»Hamilton, ja – Hamilton var fra New York. Derfor Manhattan. Og han var et stort menneske, og han blev skudt, fordi han var god, hvilket var en af de ting, der skete dengang, da vi havde briterne rendende rundt.«

»Så jeg mener, at dette er det spørgsmål, som vi må lægge vægt på og fokusere på, for det er den eneste måde – ved at tage et samlet overblik over USA's natur (karakter), og USA's forhold til verdens nationer – det er den eneste måde, hvorpå vi kan redde USA, og redde civilisationen. Og New York er et fremragende eksempel til denne kampagne, for her får man genklang og respons, en genklang hos vigtige personer, som man ikke får nogen andre steder.«

Det Britiske Imperium, i form af den mangeårige anti-amerikanske Londonavis, *The Economist*, gik i spidsen for den internationale krigsfraktion i dag med en forsidehistorie om at ødelægge Rusland og Vladimir Putin ved hjælp af økonomisk krigsførelse. Denne økonomiske »analyses« klare hensigt er at vise, at Vesten kan fremkalde »regimeskift« i Rusland, nøjagtig sådan, som det russiske lederskab har hævdet var hensigten. Blandt de elementer, der nævnes, er ikke blot de økonomiske sanktioner – som kunne øges – men også den bevidste frembringelse af et kollaps i olieprisen, som det olieeksporterende Rusland er afhængig af.

I mellemtiden bevæger London-marionetter i Europa og USA sig

også ind i en farlig optrapning. Det tyske dagblad *Der Tagesspiegel* forkynder idéen om at »eksportere Maidan« til Rusland – som vi nærmer os årsdagen for den »farvede revolution« imod Ukraine. Samtidig tager Merkelregeringen skridt til at udrense ikke alene regeringen, men også private Øst-Vest-industriselskaber, for alle personer, der søger at bevare økonomiske forbindelser med Rusland. Hvis det lykkes, vil det fjerne en afgørende kraft til krigens forhindring.

Pro-krigsmanien synes at være den sandsynlige baggrund for Barack Obamas fjernelse af den amerikanske forsvarsminister Chuck Hagel. Som tidligere embedsmand i DIA (Defense Intelligence Agency) Pat Lang, der har en blog, som ofte fungerer som medie for det uniformerede militær, skriver i dag: »Så er Hagel ude. Han er den åbenlyse taber i kampen mellem det militære lederskab og Childrens Crusaders[1] i det Hvide Hus og i Forsvarsministeriet. Militæret ønsker klarere definerede mål omkring hele kontinentet med islamisk kultur, og 'ungerne' ønsker at køre udenrigspolitikken på baggrund af det bras, de skriver med markere på white-board-tavler på deres seminarer.«

Lang refererer til de britiske, utopiske harpy'er[2], såsom Susan Rice, Valerie Jarrett og Samantha Power, som er totalt for regimeskift på globalt plan – og således driver verden frem mod Tredje Verdenskrig.

Det er hidtil lykkedes Rusland og Kina, med massiv global opbakning, ikke at falde i nogen af de provokationsfælder, som er sat op for dem. I en samordnet indsats er det lykkedes dem at forhindre forhandlingerne om Irans atomprogram i at blive en total fiasko – og forhandlingerne blev i dag udskudt yderligere seks måneder. De har også stædigt gjort fremstød for deres alternativ til disse geopolitiske spil – med tilbud om økonomisk samarbejde til alle, der vil lytte, selv til dem i krigsmager-lejren.

Men i takt med, at imperiekræfterne optrapper provokationerne,

bliver situationen mere og mere farlig. Den eneste, mentalt sunde og raske respons er pro-aktiv: at søge at etablere en bevægelse for samarbejde med BRIKS, som vil feje krigsgalningene, som Obama, til side og skabe et fredspotentiale. Det er den opgave, som LaRouche-bevægelsen, med sin række af begivenheder, som de seneste begivenheder af denne art på Manhattan, som eksempel, har påtaget sig at gennemføre i den umiddelbare fremtid.

*Foto: LaRouche-bevægelsens gadeorganisering i USA den 3. nov.
– 'Manhattan-projektet'*

[1] I amerikansk historie, et navn, man gav til en march over flere dage i maj måned 1963 med hundreder af skoleelever i Birmingham, Alabama, under den amerikanske borgerrettighedsbevægelses kampagne i Birmingham.

Rent historisk er det navnet på et katastrofalt, europæisk kristent korstog for at tvinge muslimer ud af Det hellige Land, som sagdes at have fundet sted i året 1212.

[2] I græsk mytologi er en harpy en kvindelig, vinget dødsånd (halvt ørn halvt kvinde).